

Arrest

nr. 196 837 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Verzoekster vangt haar betoog aan met een schending van artikel 10, 11 en 191 van de grondwet daar het omkeren van de bewijslast in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet niet evenredig zou zijn met het nagestreefde doel en deze bepaling een onderscheid in het leven roept dat niet verenigbaar is met voormelde artikelen van de grondwet. Vooreerst wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet er helemaal geen sprake is van een omkering van de bewijslast daar de bewijslast op zich altijd op de asielzoeker rust, doch is het wel zo dat er een zwaardere bewijslast op de asielzoeker rust daar het aan de verzoeker is om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Hoe dan ook, verzoekster lijkt voorbij te gaan aan het feit dat het gelijkheidsbeginsel niet uitsluit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel (Grondwettelijk Hof 13 oktober 1989, nr. 23/89; RvS 31 januari 2002, nr. X). Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat een verschil in behandeling van een vreemdeling dat berust op een objectief criterium, namelijk het feit of een onderdaan al dan niet onderdaan is van een Staat die de nodige garanties biedt dat “de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat de betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien dat wel het geval zou zijn” en waarbij een individueel onderzoek van de asielaanvraag behouden blijft geen schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (cf. Grondwettelijk Hof 26 juni 2008, nr. X, B.84). Het staat niet ter discussie dat de wetgever deze garanties ook in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet heeft opgenomen.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De loutere bewering dat zij enerzijds denkt dat haar familie bewust verzwegen heeft dat haar broer gedood werd door een kogel om haar niet ongeruster te maken en anderzijds opwerpt dat zij nog maar weinig en oppervlakkig contact heeft met haar familie, neemt de Raad niet aan ter verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verschillende familieleden van verzoekster in het kader van hun asielaanvraag beweerden dat haar broer P. in het kader van de bloedvete met een vuurwapen werd vermoord, terwijl verzoekster verklaarde dat P. aan de gevolgen van kanker is overleden.

Verzoekster verklaarde als reactie op deze confrontatie op het Commissariaat-generaal overigens zelf dat indien haar broer effectief vermoord was geweest, niet iedereen het stil had kunnen houden en dat zij bijgevolg moeilijk kon geloven dat hij daadwerkelijk met een kogel werd vermoord (gehoor 10 maart 2017, 20).

Ook wat betreft de vastgestelde incoherente verklaringen betreffende de anonieme telefoontjes komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dat het opwerpen het gekunstelde verklaringen teneinde haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Waar verzoekster herhaalt dat er effectief drie dreigtelefoontjes waren maar dat zij daarnaast vaak oproepen kreeg van een anoniem nummer en dat zij de telefoon niet opnam, merkt de Raad op dat zij met dergelijk verweer de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheid, met name dat zij bij haar tweede gehoor slechts twee à drie anonieme telefoontjes vermeldde – dat zij honderden telefoontjes ontving die zijn niet beantwoordde zei zij toen niet – terwijl zij bij haar derde gehoor beweerde dat zij ontelbaar veel anonieme telefoontjes heeft ontvangen waarvan zij er een drietal effectief heeft beantwoord, geenszins weerlegt noch ontkracht. Het louter herhalen van één versie van de door haar afgelegde verklaringen volstaan hiertoe immers niet.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

7. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

8. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota heeft ingediend met daar aan toegevoegd een attest van de heer Marku over haar individuele zaak waarbij hij de bloedwraak bevestigt. Zij licht toe dat de heer Marku de voorzitter is van het verzoeningscomité en dat na de communistische periode bloedwraak weer veel meer voorkomt in Albanië. Verzoekende partij voegt tevens een brochure toe.

Wat de brochure van 2011 betreft dient te worden vastgesteld dat deze geen betrekking heeft op verzoekende partij haar persoonlijke voorgehouden problemen.

Betreffende de door verzoekende partij per schrijven/bij haar verzoek tot horen d.d. 23 oktober 2017 aan de Raad overgemaakte brief van de "Committee of Nationwide Reconciliation", kunnen de volgende vaststellingen worden gemaakt waardoor aan dit schrijven geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

(i) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat (in Albanië) veel organisaties (ngo's) alsook lokale ambtenaren (burgemeesters) valse bloedwraak-attesten uitreiken in ruil voor geld, waardoor veel valse attesten aangaande fictieve gevallen van bloedwraak circuleren. Er vindt in Albanië massale fraude en corruptie plaats met betrekking tot het verkrijgen van dergelijke attesten. Attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, kunnen gemakkelijk gekocht worden, gelet op het veelvuldig en grootschalig misbruik van ngo's betreffende het uitreiken van vervalste attesten inzake (fictieve) vendetta's. In de betreffende informatie wordt verwezen naar een vonnis van 15 oktober 2012 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waaruit, zo luidt de informatie, blijkt dat, omwille van grootschalige fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak, attesten van Albanese ngo's over het algemeen niet moeten beschouwd worden als een betrouwbaar bewijs van het bestaan van een conflict en ook niet als een element op basis waarvan een weinig geloofwaardig geval anders moet worden bekeken (Subject Related Briefing, "Albanië" "Corruptie en (ver)vals(te) documenten" van 13 januari 2012, en "Country Information and Guidance Albania: Blood feuds" van het UK Home Office d.d. 6 juli 2016, p. 26-31).

(ii) Uit voormelde informatie blijkt tevens dat de opsteller van de door verzoekende partij aangebrachte brief, Gjin Marku, en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn.

(iii) De brief van Gjin Marku gaat overigens niet in op en bevat geen informatie met betrekking tot de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat de problemen met de familie B., voor zover hieraan geloof zou worden gehecht, het lokale niveau, met name het district Tirana, zouden overstijgen, en verzoekende partij zich bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw in het district Kukës zou kunnen vestigen, en dat uit niets blijkt dat verzoekende partij bij eventuele toekomstige problemen met de familie B. (in het district Kukës) geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De brief werpt hier dan ook geen licht op, en is geenszins van aard hieraan afbreuk te doen.

(iv) Het document betreft een fotokopie en niet de originele brief, en het is algemeen geweten dat kopieën door het nodig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit ervan.

(v) Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht ernstige twijfels worden geplaast bij de door verzoekende partij aangehaalde problemen met en vrees voor en het door haar en haar familieleden geschetste verloop van de bloedvete met de familie B. en derhalve hun verklaarde vrees jegens die familie, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Om voorgaande redenen kan derhalve aan de door verzoekende partij neergelegde brief van Gjin Marku van "7 gusht 2017", welke maand dit ook moge zijn gelet op het ontbreken van enige vertaling hiervan, geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat na de communistische periode bloedwraak weer veel meer voorkomt in Albanië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS